

60 VODÁCKEHO KLUBU TATRAN

ROKOV KARLOVA VES / BRATISLAVA

50. ROČNÍK
HARGAŠOVHO MEMORIÁLU
30. SEPTEMBRA 1995

Mlad pred lodenicou.

Pri príležitosti šesťdesiateho výročia založenia vydal
VODÁCKY KLUB TATRAN KARLOVA VES – BRATISLAVA

Sadzba a zalomenie: ORMAN s.r.o.

Tlač: R.S. Print, s.r.o., Karpatská 2, 814 99 Bratislava, Tel.: 07/499 153

Náklad: 500 ks

60

ROKOV

VODÁCKEHO KLUBU

TATRAN

KARLOVA VES – BRATISLAVA

50

ROČNÍK

HARGAŠOVHO MEMORIÁLU

30. IX. 1995

Šesťdesiatka lodenice, päťdesiatka Hargašovho memoriálu

Presne na sobotu 24. augusta 1935 o 16.00 h znela pozvánka na slávnostné otvorenie lodenice vodákov Klubu československých turistov v Bratislave. Na predposlednej zastávke elektrickej dráhy C...

Ubehlo presne šesťdesiat rokov od tohto okamihu.

Presne 20. júna 1946 sa rozbehlo podujatie, ktoré patrí medzi slovenské (a neskôr i medzinárodné) oslavy kanoistiky – Hargašov memoriál. Na Dunaji, Morave, Váhu i Malom Dunaji sa u nás predstavili olympijskí víťazi, majstri sveta, ale aj tisíce zárodkov vodáckeho poteru.

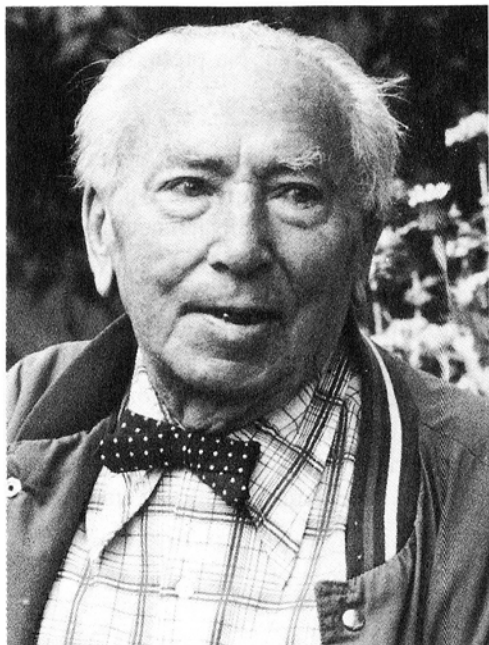
Počas šiestich desaťročí existencie lodenice a vodáckeho života v Karloveskom ramene mal náš klub iba troch vodcov: prvým predsedom bol od roku 1935 až do svojho odchodu do Čiech v roku 1938 univerzitný profesor Vladimír Klecanda. Po ňom žezlo prevzal takmer na päť desaťročí až do svojho skonu v roku 1987 profesor Konštantín Čársky. Odvtedy až do dnes šéfuje v klube magister Lubomír Kadnár.

Vodácky klub Tatran Karlova Ves Bratislava pripravil v sobotu 9. septembra 1995 oslavnú spomienku na sympaticky okrúhle výročie založenia lodenice a takisto v sobotu 30. septembra už svoj päťdesiaty Hargašák.

Správa muža, ktorý viedol lodenicu päť desaťročí

Prof. MUDr. Konštantín Čársky

História Európy i sveta beží v dvadsiatom storočí na plné obrátky. Náš Dunaj odoláva poháňaniu, ale aj brzďám doby. Občas bujne vzplanie, zmohutnie, inokedy skrotne, zmenší sa, akoby sa starobou scvrkával. Napriek svojej náladovosti je vždy krásny a láka mládež. Tak zväbil kedysi i mňa.

V r. 1930 som si kúpil kanojku. Keďže práve vtedy som sa vrátil zo študijného pobytu v Amerike, ozdobne som si na ňu namaľoval anglické meno Beauty (Krásavica). Dlho tam nebolo. Počas jedného môjho zájazdu dolu Dunajom pri Hrušove sedel na brehu starší ujo s krdľom detí. Zrejme nebol v Amerike a neovládal anglickú výslovnosť písaného slova. O chvíľku nielen deti, ale aj ozvena z druhého brehu na mňa revala naplno: „Nini buta! Gyere ide te buta!”

(Pristaň, ty hlupaňa!) Po návrate domov som nápis z kanojky zoškriabal.

Roku 1935 z iniciatívy niekoľkých, najmä českých vodných športovcov a z prostriedkov Československého klubu turistov vyrástla na brehu Dunaja v čarokrásnom prostredí, pri vyústení Karloveského ramena, jedna z najkrajších športových lodenicí. Ja som sa do nej nastahoval medzi prvými.

Na jar roku 1938 jej predseda, prof. Vladimír Klecanda, opustil Bratislavu. Na naliehanie viacerých starších členov, najmä Manšingra, Kristu, Draxlera, Jelenka, Nuhlička, som prevzal jeho funkciu. Nemal som ťažkú úlohu. Všetci spomenutí boli skúsení športovci a dobrí, pracovití organizátori. Ja som ich konania iba ovplyvňoval v smere zdravotnom, slovenskom a spoločenskom. Lodenicu som bránil pred duchom uzavretého klubizmu, výberovej elity, a neskôr i motorizmu.

Roku 1939, po strate Devína, nápor zo západu ohrozoval aj našu lodenicu. Boli chvíle, keď sa pováralo, že hranicou Reichu bude potok Vydrica. Život v lodenici ochabol. Nevystupovali sme úzkoprso slovensky, keďže 60 percent členov lodenice bolo českej národnosti. Vplyvy nacizmu k nám neprenikali. Po strate Dunaja, až na jeho príľahlý breh k Bratislave a kúsok Karloveského ramena, nám pre vodný šport nezostalo nič. Preto sme sa sústredili na Váh. Náhradné vodácke stredisko sme si vybudovali v opustenom polozborenem kaštieli v Považskom Podhradí. Spolu so všetkými milovníkmi vodných športov Slovenska, najmä z Trenčína, ale aj z Liptovského Mikuláša, Ružomberka, Žiliny, Považskej Bystrice, sme sa plavievali každé leto dva týždne z Hrádku do Piešťan. Zastávky sme mali vždy niekoľkodňové.

Doplňkove k vodáctvu sme si turisticky prešliapávali doliny Svätôjánsku, Jasnú, Lubochniansku, avšak s najväčšou obľubou hrebeň Súľovských skál. Za táborenia atrakciou nám boli kuchárske preteky. Slovenské národné jedlá, haruľa, bryndzové halušky, tvarohové rezance s oškvarkami, palacinky, sa servirovali na lopúchových listoch. Z pretekov mali najväčší ošoh ochutnávači. Ceny udeľoval predseda.

Približovaním sa slobody, za vzplanutia bojov počas SNP, naša športová činnosť ustala. Viacerí členovia, otužilí v lodenici, s nadšením odišli do Povstania. Život v lodenici v rokoch 1944 a 1945 ustrnul.

Radostne vzplanul až v r. 1946 a to manifestačnou plavbou dolu Váhom, pod československými zástavami, za veľkej účasti kanoistov z českých oddielov. Slovenské mestá, najmä Mikuláš, Trenčín, Piešťany, nás vítali ako víťaznú námornú flotilu.

Na lodenici v Karlovej Vsi sa rozvinulo mierové budovanie. Z prostriedkov zámožnejšieho člena Wagnera sme si jej areál oplotili. Z iniciatívy Féгла sme si postavili k ramenu Dunaja reprezentačné betónové schody. Pričinením Manžingra vznikla kolkáreň, pričinením Kristu, Kristova búda.

Na podnet predsedu, keďže mal mnoho detí, sa vybudoval detský bazén, a za nadšenia Hargaša športový areál pre doplnkové športy.

V lodenici vyrástli viacerí štátni reprezentanti: Daštinská, Marek, Čepčiansky, Matocha, Kadnár.

Čelnou organizačnou osobnosťou lodenice sa stal roku 1951 Anton Daštinský. Jemu vďačíme za vzorné usporadúvanie Hargašových memoriálov. Osobne za jedno z najkrajších podujatí lodenice pokladám príchod našich olympionikov z Teheránu, na čele s majstrom sveta Holečkom. Vtedy početný, ale ešte útluký náš dorast s kyticami kvetov skočil na povel do vln Dunaja. Každý z nich odplával k jednému olympionikovi a za otváracieho slávnostného aktu mu odovzdal kyticu. Na záver pretekov karloveský predseda JRD Landsman, vzácných hostí obdaroval demižónom, ozdobeným vencem a naplneným mokom z devínskych strání.

Dojemný bol aj príchod deviatich amerických vysokoškolákov na kanojkách po Dunaji do našej lodenice. S pocitom neistoty až strachu prechádzali cez rozčlenený svet, vraj – temer nepreniknuteľnou hranicou – pod devínskym bralom. Po pristáti v lodenici a po colnej kontrole sa o chvíľku ich strach rozplynul. Večer, pri svite mesiačika, pod košatými topoľmi nám usporiadali krásny koncert svojich ľudových piesní s témami Sever proti Juhu. My sme sa im revanšovali našimi slovenskými. I dnes na nich s vďakou spomíname, keďže v svetovom, azda najrozšírenejšom časopise „National Geographic” napísali o nás rozsiahly, objektívne pochvalný článok, vyzdobený farebnými fotografiami z Bratislavy.

Roky bežia. Tých posledných 50, na ktoré sa pamätáme, odplavili vlny Dunaja, ako aj tisíce iných, o ktorých toho vieme my, Slováci, málo radostného.

Lodenica však nestarne. Naopak, kypí mladistvým elánom. I keď nám viacero našich športových hviezd odtiahlo do skupiny nádejných planét, dorastu nám pribúda. Vyrábame si ho sami. Drobizgu, hlavne Čárskych, je v lodenici ako maku. Keďže všetci sa krmia z jedného koša, menujú ich aj lakatošmi. Mladí otcovia už 4–5-ročným svojim ratolestiam vyrábajú sklolaminátové kajaky. Mladé mamičky, ešte útle dieťatká zacvičujú do plávania a pádlovania.

V lodenici aj starké si prídu na svoje. Dozerajú na najmenšie ratolesti pri stavaní hrádov, tunelov, mostov i priehrad v piesku. Hra nemá konca. Po bitke, zápasní a zborení všetkého sa opäť prikróči k stavbám. Zatiaľ mladé mamičky a otcovia majú úchytkom čas osviežiť sa vo vlnách Dunaja po celodennej robote. Príroda je štedrá. Dáva každému, kto o jej nevyčerpatelne zdroje zdravia a radosti javí záujem.

Načrtnutý život v lodenici sa za uplynulých 50 rokov osvedčil. Dokázal, ako treba odolávať zlobám času a vychutnávať klady pokroku.

Správa o povojnových rokoch

Ing. Michal Hargaš

Lodenica TJ TATRAN Karlova Ves (predtým VODÁCI KŠTL Bratislava) nemala po svojom dobudovaní v r. 1935 dostatok priestorov na doplnkové športové hry – volejbal, futbal. Núdzove bolo vo dvore lodenice medzi objektami kolkárne a druhej polovice lodenice a studňou vybudované svojpomocou štrkovo-pieskové volejbalové ihrisko o normálnych rozmeroch, kde sa pestoval volejbal, ale nie v šestke, ale vo dvojke, t.j. v populárnej zostave „debla“. Zápasy sa tam odohrávali skoro denne, vynikali Fégl, Karol Juhari, Oliver Juhari, Pirchan, Mihály, Milan Rolný, Ivan Hargaš a ďalší. Hry mali skôr spoločenský charakter, i keď niektoré výkony boli obdivuhodné a vyvolávali búrku nadšenia u miestnych fanúšikov.

Dunivé smeče však znamenali nebezpečie pre okná na prízemí lodenice a okrem volejbalu sa žiadna iná loptová hra nemohla hrať. Staršia generácia hrala oduševnene kolký a na nosné trámy kolkárne sa kriedou písali desiatky a najhodnotnejšie výsledky. Tento stav trval prakticky až do roku 1952, kedy sa svojpomocne vybudovalo na získanom priestore po žienijných barákoch za kolkárňou volejbalové ihrisko o normálnych rozmeroch – plocha bola urobená z kameňolomnej drvy tzv. šotoliny. Toto ihrisko sa udržiavalo vo veľmi dobrom stave a odohrávali sa na ňom aj zápasy šestiek, pričom boli pozývané susedné lodenice, ba dokonca aj celky mimo lodeničných klubov.

Súčasne však vznikol eminentný záujem o futbal a pre nedostatok priestorov sa pohrávalo na pieskovom polostrove pred lodenicou za ramenom Dunaja – tento polostrov nebol vtedy porastený takmer žiadnymi rastlinami a tvoril ho sypký, suchý a zdravý piesok. Časť mládeže sa však začala venovať minifutbalu na betónovom plácku pred čelným vstupom do lodenice, kde sa umývali, príp. opravovali člny na „kozách“. Podľa tejto drevenej konštrukcie, ktorá tvorila minibránky, dostal tento minifutbal populárny názov „kozacina“. Hrali ju dvaja a dvaja proti sebe a dodržiavaním autu, rohov, čistej technickej hry, s klamaním seba a súpera. V tomto novom športe, ktorý sa odlišne už pestoval napr. v Prahe na Žltej a zelenej pláži a mal iný počet hráčov a iné pravidlá, vynikli Ing. Veselý, nazývaný Weiss, Ing. Čermák, nazývaný Čečo, Dr. Oravec ml., Greguš a ďalší.

Betónový plácek pre tento rozmáhajúci sa druh športu pomaly nestačil, lebo bol to malý priestor, hráči mohli hrať len keď tam neboli člny a ich hra vadila vodákovi tím

viac, že „delovky“ do drevených kôz zničili bránky. Postupne sa dospievalo k názoru, že sa v zadnej časti za kolkárňou vybuduje aj kozacinové ihrisko a to o rozmeroch 9x18 m. Tieto myšlienky sa začali realizovať v r. 1955 a pomocou oduševnených brigádnikov – kozacinárov, ale aj ostatných členov lodenice sa vybuďovalo ihrisko so škvárovým podkladom, jeho umiestnenie sa situovalo za volejbalové ihrisko a bolo z troch strán ohradené starým a boľavým pletivom, ktoré sa po ročnej prevádzke začalo rozpadat.

V roku 1956 sa tu odohrali kozacinový a volejbalový turnaj v debľu v súvislosti s výročím otvorenia lodenice. Hoci hrali len domáce dvojice a dvojice najbližších susedov z TJ Vinohrady, z vesliar. odd. Slávia SVŠT Bratislava a Slávie Ekonóm VŠE, záujem obecnstva bol spontánny a obrovský, okrem členov lodenice a najbližších susedov, za plotom povzbudzovali aktérov študenti a čiastočne robotníci zo švédskych domkov. Nevýhodou bolo časté premoknutie ihriska najmä po lejakoch a časté stratenie lôpt, ktoré sa pri „vysokoj úrovni“ hry dostávali za plot medzi žihľavu. Pravidlá kozaciny sa spresňovali, ihrisko bolo vylajnované, boli skonštruované kovové bránky o rozmeroch 60 x 80 cm, dodržiavali sa straty lôpt v aute, platila hra na rohy – 3 rohy jedenástka – ktorá sa strieľala z pol ihriska do prázdnej minibránky. Hralo sa vysoko technicky, kamarátsky a bez zákerností a faulov a platila najmä rýchlosť, vtip a dobrý postreh.

V tomto prostredí začala vznikať myšlienka vybudovať spoločnú plochu pre volejbalové a futbalové ihrisko s prívodom vody na polievanie – prívod sa vybuďoval od potrubia detského bazéna. Pomýšľalo sa na vybudovanie rozsiahleho športového areálu až prakticky po detské pieskoviisko v dĺžke cca 25 m od zadnej časti plotu a v šírke od plotu k plotu cca 12 m. Aby prevádzka bola zabezpečená aj v daždivom počasí, uvažovalo sa o vybudovaní štrkového podkladu na celej ploche s povrchom buď antukovým alebo škvárovým, zmiešaným so šolinou. To však vyžadovalo značný kus práce, ale nadšenie športovej mládeže, ale aj staršej generácie nepoznalo hraníc a začalo sa s prípravnými prácami. Likvidovala sa zadná brána, staré, roztrhané pletivo na oplotení sa zrušilo, ale nielen v športovom areáli, ale na obvode celého lodeničného územia. Vybuďovali sa nové pätky pre stojky, pripravili sa podporné stojky do rohov oplotenia, v rohu kozacin. ihriska smerom k TJ Vinohrady sa vybuďoval betónový podporný múrik a smerom k zadnej časti plotu sa z melioračných tvárnic vybuďovalo oporné ohraničenie pre budúce ihrisko. Nato sa pristúpilo k najzdĺhavejšej práci, t.j. k odstráneniu starých trávnatých drnov a k odstráneniu stvrdnutého ílového povrchu až do hĺbky takmer 30 cm. Boli to tisícky fúrikov, ktoré sa vyvážali pred lodenicu a čiastočne na chodník ku Karlovej Vsi. Brigádnikov nadšenie neopúšťalo a keď sa ihrisko takto pripravilo, doviezol sa cestný štrk, hlavne za výdatnej pomoci Ing. Pišofta

a Ing M. Drgoňa, ktorí aj ihrisko zameriavali a nivelizovali výšku štrku. Práca sa zvládla načas, a valec za dozoru Ing. Pišofta perfektne hmotu v nivelizovanej výške zvalcoval, čím sa dosiahol zdravý a prakticky večný podklad pre ihriská. Nato časť brigádnikov začala stavať kovové stojky pre oplotenie, upevňovala napínací drôt a postupne sa začalo natahovať pletivo s dvoma tenisovými brámkami k susedom TJ Vinohrady a do švédskych domkov. Bránky slúžili pre lopty, ktoré sa dostali za oplotenie. Nové oplotenie sa dokončilo pre celý priestor lodenice a začalo sa s jeho natieraním. Aj vstupné brány do lodence boli opravené a vynovené. Toto všetko sa odohrávalo v dvoch sezónach r. 1955 a 1956. Problém úpravy a konečného vzhľadu ihrísk vyriešila škvára, ktorú sme zohnali pričinením Ing. Čermáka a dr. Juhariho z Matarorky. Za umnej pomoci údržbára z Lafranconi, starého pána Nesvadbu, ktorý pamätal ešte prof. Hajdóczyho, sa naniesla rovnomerná asi 8 cm vrstva, ktorá tvorila povrchovú zložku ihrísk. Táto vrstva sa polievala a ručne valcovala pri častom opravovaní a vyrovnávaní povrchu a denno-dennom zametaní. Pre volejbalové stĺpiky sa do štrku usadili tubky, takže stojky boli vyberateľné. Pre kozacinový šport sa skonštruovali nové, masívnejšie minibránky – masívnejšie preto, aby odolali prudkým delovkám aktérov. Bránky sa opatrili zadným sitom, aby o góloch nevznikala pochybnosť. Obe ihriská: poliata plocha a dobre zameteny povrch s bielym lajnovaním vzbudzoval dobrý dojem a areál dostal interne hrdý názov „Maracana”.

Na takto upravených ihriskách sa odohrávali tradičné turnaje z príležitosti Hargašovho memoriálu a to zvlášť volejbalový turnaj v debli a zvlášť kozacinový turnaj. Začiatky turnaja sa datujú od r. 1959 a neskôršie prerástli hranice lodenice a aj hranice susedných záujmov, lebo postupne sa prihlasovali mužstvá z ostatných bratislavských lodeníc – Dunajčik, ČH, vysokošk. Slávie, ba dokonca 2x sa zúčastnili aj mužstvá z vodáckeho oddielu v Kuchelau z Viedne, raz mužstvo z Maďarska a zároveň aj mimobrat. družstvá zo Šamorína, Komárna, Piešťan a Trenčína. K akémusi vrcholu dospeli tieto turnaje v r. 1965–1975, vždy z príležitosti usporiadania Hargašovho memoriálu.

Boli obdobia, kedy sa kozacin. turnaja zúčastnilo aj vyše dvadsať mužstiev a volejbalového turnaja 10–12 mužstiev. Najvernejší zostali Fégl, Juhari, mladý Fégl, Ing. Veselý, Dr. Oravec, Ing. Čermák, Greguš, doc. dr. Čepčiansky, Ing. Michal Hargaš, Štefko ml., mladý Kollár, Batelka a ďalší. Pri takmer dennom používaní od februára do novembra doznalo ihrisko v povrchovej vrstve škváry značné trhliny a bolo preto treba pristúpiť k jeho asanácii. Porušenie vrchnej vrstvy zapríčinilo aj to, že sa z pohodlnosti nedodržiavalo základné pravidlo: „po poslednom zápase to družstvo, ktoré prehralo, ihriská pozametá, ohrablom vyrovná, poleje a dôkladne zvalcuje”. V neposlednej rade došlo k porušeniu aj tým, že nekontrolovane hrali na týchto ihriskách štu-

dentí zo švédskych domkov, čoraz viac sa hral minifutbal v počte piati proti piatim a to na celej ploche areálu, teda aj na volejbalovom ihrisku. Aj nové kopačky so štulpenami dokonali svoje dielo. K asanácii sa prišlo zas pomocou škváry z petržalského Matadora a tento povrch, hoci už nezodpovedal ideálu, drží dodnes. Oplotenie sa na celom obvode ihrísk, teda aj smerom k detským ihriskám zvýšilo o jednu šírku pletiva, aby sa zabránilo unikaniu lôpt pri vysokej úrovni hry. Pri známej popularite najmä kozaciny publikum si žiadalo viac takýchto podujatí, takže sa pristúpilo k jarným turnajom pri zahájení sezóny a k tradičným turnajom z príležitosti Hargašovho memoriálu. Turnaj dostal svoju formu tým, že sa platilo zložné za mužstvo a zo zozbieranej sumy sa zadovážili ceny pre 1. až 3. miesto. Turnaje organizoval Ing. Michal Hargaš, neskoršie O. Rais a E. Matejková volejbal, samozrejme pri pomoci ostatných hráčov. Inovované ihrisko nezostalo bez vplyvu na rozšírenie športu o minifutbal dvoch mužstiev o piatich členoch, čím došlo aj k zmene pravidiel. Hralo sa bez autov o pletivový mantinel, bez rohov a na drevené bránky o rozmeroch 80 x 180 cm.

Minifutbal si našiel obľubu u nastupujúcej mladej generácie, samozrejme na úkor kozaciny. Mladá generácia je pribojná, potrebuje skôr tento rýchlostný a silový druh športu. Aktérmi minifutbalu sú najmä: Hornáček, Sergej, Janko Dinka, všetci traja mladí Hargašovci, Ivan, Marián, Juraj, Zvozil a ďalší, pričom samozrejme aj stredná generácia v osobe Raisa, Féglu ml., Štefku, Stowassera, Mičušíka a ďalší. Povrch ihrísk je v súčasnosti značne rozrytý, ale tomuto športu to vyhovuje. Zrejme sa zabudlo na pravidlo o povinnosti porazeného – ihrisko po zápase vyrovať, pozametáť a zvalcovať.

V športovom areáli „Maracana” sa tak získal značný priestor pre loptové hry ako doplnkový šport k pádlovaniu. Dokonca aj príslušníci najmladšej generácie t.j. príslušníci TSM – chlapci medzi 10–12 r. – pestujú pod dozorom a sudcovaním trénera túto zábavnú formu športu.

Statočne vykonanou prácou, dobrým materiálom a v značnej miere aj zásluhou tradície sa položili takmer večné, zdravé základy týchto ihrísk a slúžia členom lodenice, hostom a najmladšej generácii už takmer 30 rokov.

Správa o generácii staršie narodených

Ing. Pavol Feranec

Po druhej svetovej vojne ovládala život na lodenici stredná generácia „junákov“, ktorá prežila vojnové útrapy bez možností rozletu po cudzích krajoch. Prirodzeným následkom toho bolo, že po vojne využívala každú príležitosť na poznávanie. Bola to generácia, ktorá sa už nemohla zúčastňovať zápolenia o majstrovské trofeje vodáctva, ale vodu, predovšetkým dunajskú, ľubila bezmedzne. Výraz svojej lásky dávala najavo tak, že každú voľnú chvíľu trávil na brehoch dunajského veltoku. Počas voľna v robotných dňoch v priestoroch lodenice, vo vode karloveskej zátoky alebo v hlavnom toku, na ostrove, kde sa nedostal každý, ale predovšetkým na schodoch nad prístávacím pontónom. Tam tola tribúna, náš Hyde Park. Tam sa „rozhodovalo“ o ďalšom vývine sveta, riešili problémy vedy a techniky, hodnotili domáce i zahraničné udalosti, „menili“ vlády a prezidenti. A schody boli vždy obsadené. Posedovali tam s nami i mladí a počúvali s otvorenými ústami. Vždy dominoval smiech a veselosť, zdravý optimizmus v lepšie časy. Ešte nám v ušiach doznievalo z vojny známe „dobrou noc a pevnou nádejou“. A keď na schodoch zasadla „veľká trojka“ Dinka – Daštinský – Jelenek, tiekli potokmi slzy smiechu. Zrodil sa tam nejeden „fór“, ktorý letel do sveta. Vzniklo tam nejedno čisté a nezištné priateľstvo, ktoré pretrvalo veky. Tak, ako to medzi športovcami býva. Za obzvlášť krásne a hodnotné som vždy považoval situácie, keď sme si dvaja alebo viacerí vošli do vlasov, zvyčajne pre maličkosti, ale i to sa stávalo, a proti všetkým „civilným“ zvyklostiam, následok nikdy nepretrval dlhšie ako pár minút. Potom bolo zasa všetko v poriadku, ako by sa nič nebolo stalo.

Často dochádzalo k hromadnému presunu zo schodov na náš ostrov. To bolo miesto krásnych zábav, neformálnych spoločenských stretnutí, kde každý bol rovnako malý alebo veľký, kde padali všetky priehrady. Schopní podnikavci pripravili niekedy i občerstvenie, živánku, slaninu na opekanie alebo naše lacné špekáčky. No a, prirodzene, nechýbal ani džbán (demižón neznie tak poeticky) dobrého karloveského.

Keď sa nám nechcelo na pevninu na ostrove sme aj prespali. Len tak v „spacákoch“ alebo pod dekou na kameňoch bez nafukovačky. Boli to slastné časy. Od skorej jari do neskorej jesene.

Povestné a nenapodobiteľné boli naše „čundre“ po Dunaji. Sprvoti na kanoe, neskôr na vyradenom vojenskom nafukovacom člne, kde sa nás pomestilo vyše pätnásť aj s výstrojom. Ten bol taký bezpečný ako pevnina. Ním ani Samson nepohol, hoci nor-

málne plavidlá potápal ako nič. Chodilo sa každú sobotu, neskôr už v piatok alebo aj neskoršie. Sprvoti len na „päťdesiatdvojku“, kde sme mali vyarendované táborisko a v zemi zakopané potreby, ktoré sme nechceli vláčiť späť. Po niektoré roky sme na päťdesiatdvojke trávievali aj dovolenky, nechýbal nám Jadran, snečné Taliansko alebo Mallorca. Vytvorilo sa spoločenstvo, v ktorom nikto nikomu nešiel na nervy, nikto sa nenudil a nikto nebol hladný ani smädný. Keď sme táborili dlhšie, chovali sme v tábore aj hydinu, nakúpenú z miestnych zdrojov, pouvázanú špagátmi o kanadské topole. A tie táboráky! Nazbierané odpadové drevo horievalo dlho do noci vysoko k nebu. Spievalo sa a rozprávalo sa. Doprial by som každému počuť naše trampské pesničky a počuť našu vodácku „mluvu“. Nenašiel sa jediný, ktorý by zo svojho „šuplíka“ nevytiahol niečo „do placu“. Na našich objavovateľských cestách po Dunaji mi býval „konkubínom“ (presnejšie povedané ja jeho) pán profesor Čársky. Neodmysliteľný a nenapodobiteľný súputník všetkých našich podujatí, celého vodáckeho života u nás a predovšetkým našej lodenice. Nikdy nič nepokazil, všade bol doma. Bol jedným z nás. Verím, že sa ho nedotknem, lebo dodnes si zachováva vodácky temperament, keď spomeniem, že v spánku sa prejavoval ako lepšia cirkulárka. Mne to nikdy neprekážalo. Keď sme sa však vylodili, celá, niekedy aj 35-členná výprava čakala, kým „rozbijem“ stan. Potom v úctivej vzdialenosti stavali svoje stany ostatní. Pán profesor bol zaujímavý aj tým, že ho poznal takmer celý Žitný ostrov. Zažil som s ním nejednu príhodu, ktorá utvrdzovala vo viere v ľudské súrodienstvo a spolupatričnosť. Moje pozorovania týchto príhod boli akiste echom na nejaký lekársky čin pána profesora, ale často mali taký prejav, ktorý ma privádzal do úžasu. Raz sa napríklad hamuliakovskí rybári dozvedeli, že pán profesor sa chystá s výpravou na päťdesiatdvojku. Keď sme sa vylodili, čakala nás hostina. Veľká pahreba a okolo nej ako veniec na vrbových paličkách nastoknuté, do ružova opečené ryby. Také, čo sa jedli aj s kostami. Prirodzene, že sme sa všetci „zviezli“ a najedli sa rybaciny ako nikdy predtým. Alebo táto príhoda. Vylodili sme sa v Štúrove, pri termálnom kúpalisku, ktoré sme nikdy pri dlhých plavbách neobišli. Výprava „poverila“ pána profesora, aby obstaral chlieb, lebo sa nám minul. Tak sme sa dvaja vybrali do mesta. Ale bola nedeľa, všetko pozatvárané. Smutní sme chodili po meste, keď tu niekto pozdraví „Jónapot kyvánok, profesor úr“. Z reči do reči sme povedali, čo nás ťaží. Hneď bol nielen chlieb, ale aj pohostenie.

Plavievali sme sa podľa toho, ako mal kto čas, niekedy až za sútok Dunaja a Hrona. Tam sme táborievali na poli pod kováčovskou stanicou. Stalo sa, že sa nám minulo občerstvenie a tábor rozhodol, že Šaňo Dinka a ja pôjdeme do neďalekej Helenby (dnes sa to volá tuším Chľaba) a doplníme proviant. Šaňo je v našej vodáckej obci známy tým, že nikdy ešte nepil zlé víno. Tak sme vzali demižón a peši sa vybrali do

dediny. Bola práve žatva, dedina ako vymretá. Strelili sme ženičku a s našou maďarčinou sa pýtame, kde by sme mohli kúpiť dobré víno. A, že ona má dobré. Vzala nás do domu, natrela čerstvý domáci chlieb hrubou vrstvou kačacej masti a potom dala po „dva deci“. Víno sme označovali ako Ia kvalitu a nechali sme si naliať plný demižón. V tábore bola potom degustácia, pri ktorej tváre koštérov nadobúdali krivozrkadlové tvary a podaktorí vraveli, že im stúpili zubné protézy.

Ešte spomeniem jednu tragikomickú príhodu, ktorá sa prihodila. Ďuli Greguš a ja na turistickom kanoe a Igor Petro na pretekárskom vybrali sme sa sólo na päťdesiatdvojku. Náramná horúčava. A pretože to bolo v robotný deň, na vode i brehu ani vtáčka, ale letáčka. Nestavali sme hneď stany, aby sa nám nepreteplili, ale len tak sme posedúvali a „stiahli“ pritom nejakú fľašku. Keďže široko-ďaleko nikoho, povedali sme si, že bude „nuda“. Základnú patinu sme mali dobrú, iba pásiky spod suspenzorov sa na nás beľeli. A zaspali sme. Zobudila nás zimnica, ktorá nami trmácala a bola taká neústupná, že sme sa museli vrátiť na svoju základňu do karloveskej zátoky.

Škoda-preškoda, že nebolo kronikára tých čias. Bola by to kronika veľmi zábavná i poučná. Písali by ju také postavy nášho lodeničného života, ako profesor Čársky, Toni Daštinský, Šaňo Dinka, dr. Štefko, Ďula Greguš, Fero Fégl, Miško Hargaš, Oto Pišoft, Paľo Jelenk, Buro Kopal, Oskar Pišoft, Pali Szelényi, Aranka Maxiánová, Ivan Čermák, Kalman Tichý, Lajko Čermák, Oto Rais, dr. Oravec, Milan Drgoň, Lubo Kadnár, Milan a Stano Čársky, Igor Petro, Eva Matejková, Mariška Bažantová a kopa ďalších so svojimi rodinami. Lebo vždy sme boli kompletní, s manželkami a dnes už odrastenými deťmi.

Mnohí sa spýtajú: A čo dnes? Nuž, dnes je pre nás všetko iné. Aj my sami. Pestujeme športy primerané nášmu veku. Väčšina z nás sú náruživí turisti a lyžiar. Vesla sa chytila nová generácia, v našich časoch kojenecká a detská. A treba povedať, že sa prijala ako vydarený štep. Pozrite si dnešnú lodenicu, prostredie, zariadenia na telovýchovu a záujmovú činnosť. Možno nie je v nich toľko veselosti, fantázie a odvahy, ale robia to dobre. Vzmáhame sa a rastieme. Nám starším ostala nádej a nostalgia za prežitým, ktorou je poznačený aj tento skromný príspevok.

Správa o športových aktivitách

Ing. Juraj Hargaš

Po otvorení lodenice v 1935 roku začala sa v nej pravidelná vodácka činnosť. Organizovali sa výlety, cez voľné dni sa chodilo táboriť. Pri tejto činnosti sa členovia pretekali, avšak neoficiálne, len ak zo zábavy. Postupom však vznikla potreba usporiadať oficiálne preteky. A tak v roku 1937 Vodáci KSTL Bratislava poriadajú prvé preteky pod názvom „Bratislavský závod na okruhu“. Trať viedla ramenom Dunaja v Karlovej Vsi proti prúdu a hlavným tokom Dunaja po prúde do lodenice. Po úspešnom prvom ročníku organizuje KSTL aj druhý v roku 1938.

Rok 1939 znamenal rozdelenie republiky, čo sa odzrkadlilo aj v rozdelení hnutia kanoistov. Slovenskí vodáci si vytvorili vlastné ústredie, na čelo ktoré sa postavil prof. Konštantín Čársky, člen KSTL Bratislava.

Vodácky život počas II. svetovej vojny neutíchol, len sa premiestnil z Dunaja na Váh. V roku 1939 sa na trati Nemšová – Trenčín uskutočnili „I. Majstrovstvá Slovenska vodákov v plavbe na kajaku a kánoji“. Víťazom kategórie F1 sa stal Amena z KSTL. V roku 1940 na tej istej trati na II. Majstrovstvách Slovenska zvíťazili v kategórii F1 Amena a C2 Lorenc – Čihalík (obaja z KSTL). III. ročník Majstrovstiev Slovenska vodákov sa uskutočnil na trati Devínska Nová Ves – Bratislava v roku 1941. Z KSTL zvíťazili v C2 Lorenc – Horák, v K2 Čečelka – Rajdl, K2 Mix Jiroušková – Nuhlíček. V súťaži oddielov vyhral KSTL Bratislava.

V roku 1943 na tej istej trati v C2 Hermann – Horák, F1 Kellner, K2 Čečelka – Rajdl, K2 Jiroušková – Ružovičová, všetci z KSTL. V C2 súťažil aj Ivan Hargaš s Janom Dinkom. Súťaž oddielov vyhral KSTL Bratislava.

Po prechode frontu a oslobodení oživila sa činnosť aj v lodenici. Už v roku 1945 sa zúčastnili na pretekoch „Pardubické tři řeky“ pretekári Hermann – Horák a v C2 obsadili pekné druhé miesto. Bol to úspech slovenských vodákov medzi českými, nakoľko lode na Slovensku boli ťažké, zastaralé a nevhodné na pretekanie.

Napriek tomu v roku 1946 dostali pozvanie na ústredný trénerský kurz v Třeboni aj pretekári z KSTL. Boli to Matocha Ján, Lorenc I. a Lorenc II. Dňa 20. 6. 1946 organizuje KSTL I. ročník „Hargašovho memoriálu“ na počesť Ivana Hargaša, ktorý padol v SNP. Tento pretek sa neskôr stal sviatkom vodákov. V I. ročníku zvíťazil v súťaži oddielov KSTL s 19 bodmi, v jednotlivých disciplínach v K1 Matocha, K2 Lorenc – Hrnčiar, v C2 Lorenc – Horák z KSTL.

Matocha si vlastnoručne zhotovil kajak a vyhral v K1 preteky:

„Pardubické tři řeky” – 11. 6. 1946.

Majstrovstvo Slovenska sa konalo na trati Ilava – Trenčín – zvíťazili v K1 Matocha, v KT2 bratia Lorencovci. V celoštátnych pretekoch sa presadzuje Matocha, junior Norovský a Zatloukalová z KSTL.

II. ročník „Hargašovho memoriálu” opäť vyhráva KSTL s 32 bodmi. Na Majstrovstvách Slovenska v roku 1947 víťazia z KSTL v KT2 Lorencovci, v KT1 Norovský. Najlepšie výsledky na pretekoch dosahovali títo členovia KSTL; Lorenc I, Lorenc II (KT2), Matocha, Čenčík (K1), Stahel, Pagáč, Schiller, Slovinec (KT2), Norovský (KT1), Zatloukalová (KT1 ženy), Horák, Hermann, Oravec, Veselý (C2), Hargaš M., Frühwald (C2). Nie je bez zaujímavosti, že za KSTL pretekal Černušák, Černý, v súčasnosti uznávaní predstavitelia športu u nás a vo svete. Rozhodca na pretekoch bol Tóno Daštinský.

V roku 1948 došlo v rámci zjednotenej telesnej výchovy k premenovaniu oddielov a ich začleneniu do telovýchovných jednôt. Tak sa z KSTL Bratislava I. (Vodáci) stáva Sokol Vodáreň Karlova Ves.

Vodáci sa však nemenia a Jan Matocha reprezentuje ČSR na OH 1948 v Londýne.

V roku 1948 získava Matocha titul na dištančných majstrovstvách republiky, podobne aj v roku 1949. Navyše v roku 1949 titul „Majstra republiky” v K1 na 1 km a 10 km. V r. 1950 štartuje na Majstrovstvách sveta v Kodani a v K4 na 10 km – sú štvrtí. V roku 1950–51 znovu získava titul na dištančných majstrovstvách a v r. 1951 titul na K1 – 1 km a 10 km. Spolu s Norovským sú v reprezentácii ČSR. Do práce sa aktívne zapája Tibor Vulgan ako rozhodca. V roku 1952 sa utvára vodácka sekcia v ktorej pracujú: Čársky, Daštinský, Vulgan, Matocha, Čermák. Ján Matocha štartuje na OH v Helsinkách. V roku 1953 získava opäť titul v kategórii F1.

Rok 1954 je začiatok úspechov Ladislava Čepčianskeho kedy získava tituly na M-ČSR a v K1 na 1 km a 10 km a na MS v Macône je štvrtý na K1 – 1000 m. Čepčiansky potom postupne získava tituly majstra ČSR v K1 na 1 km a 10 km, v roku 1955 až 1960 a na 500 m 1956–1958. V 1956 na OH v Melbourne je dvakrát šiesty v K1 na 1 km a 10 km, v 1957 na ME v Gente je štvrtý v K1 – 10 km a v 1958 na MS v Prahe druhý v K1 – 10 km a siedmy v K1 – 1 km.

Na domácich súťažiach sa darí pretekárom z KSTL nasledovne: rok 1954 – prebormíci dorastu K2 – Kadnár M. – Kéri, Matocha majster v F1, 1955 na dištančných M-ČSR je prvý v K2 Matocha – Štark. Táto dvojica získala aj všetky tituly na Majstrovstvách Slovenska v Štúrove na 10 km, 1 km, 500 m. U žien získala titul v K1 Daštinská, u dorastu v C2 Lang – Šneider.

V rokoch 1953 až 1956 sa postavil v Bratislave zimný bazén, na čom mali najväčšiu zásluhu Matocha, Vulgan, Reich.

V roku 1955 dostáva náš oddiel nové meno – TJ TATRAN Karlova Ves.

V roku 1956 v súťaži 56 oddielov sa umiestnil Tatran Karlova Ves na piatom mieste.

Rok 1957 je úspešný pre pretekárov z Tatrana, získavajú na M-ČSR tituly v K1 – Čepčiansky, C1 – Lang, v K4 – Marek, Matocha, Šimonyi a Rosa. V K1 – Daštinská, v K2 – Daštinská – Kittlerová. Oddiel sa umiestnil na treťom mieste.

V roku 1958 sú zaradení do reprezentácie ČSR z Tatrana Matocha, Čepčiansky, Ondrej Marek, Kéri, Daštinská.

V súťaži dorastu v ČSR sa umiestnil na treťom mieste Tatran. Vo svojich disciplínach víťazia K1 – L. Kadnár, C1 – Gusto Marek. V roku 1960 na M-ČSSR získava titul na C7 500 m posádka Tatrana starších aj mladších dorastencov.

Ján Matocha cestuje na svoju štvrtú olympiádu v Ríme, avšak už ako tréner, spolu s ním ako pretekár Ladislav Čepčiansky.

V šesťdesiatych rokoch sa presadzuje na domácej, ale i zahraničnej vode Lubo Kadnár. Spolu s Pleierom, Páalom získava tituly na M-ČSSR v roku 1963, 1964 na 1 km a 10 km. V roku 1962 získava v K1 na 10 km titul majstra republiky a vyhráva medzinárodnú Pražskú regatu.

V päťdesiatych a šesťdesiatych rokoch bojujú za farby TATRANU ďalší pretekári. Získavajú tituly majstrov Slovenska a úspechy na celoštátnych pretekoch: Šimonyi, Mihalička, Čulen, Eliáš, Blaškovič, Marek Vojto, Malík, Trnovský, Milan Drgoň, Sova, Zeger, Kostó Čársky, Lukáč, Stano Čársky, Petro, Jožo Drgon, Koreň, Mittak, Stowasser, Vanček, Figuš, zo žien Ostrčilová, Matejková, Krížová, Šabiková.

V roku 1969 je utvorený nový zväz kanoistov Československa kde máme zastúpenie: prof. Čársky, Daštinský, Čepčiansky.

V sedemdesiatych rokoch sa presadila nová generácia dorastu pod vedením J. Matochu, keď Tatran opäť tvoril silné družstvo na pretekoch v celej ČSSR.

Do reprezentačného družstva juniorov sa nominoval M. Lachkovič, ktorý spolu s Druscom štartoval v r. 1971 na ME juniorov Snagov a Družba v ZSSR.

Rok nato sú v reprezentácii juniorov Lukačovič, Hargaš Juro, Trizuljaková, Žamboch, ktorí štartujú na Družbe v Tate v MLR.

V roku 1973 na ME juniorov v PLR štartujú z Tatrana Lukačovič, Hargaš Juro, Matocha Miro, Jirásek, v tom istom zložení na Družbe v Sofii.

Silné dorastenecké družstvo v zložení: Lukačovič, Hargaš J., Žamboch V., Matocha M., Trizuljaková, Čermáková, bratia Lachkovičovci, Chalás, Kramárik získalo rad ocenení na domácich pretekoch.

V čase úspechov v roku 1974 došlo k vytvoreniu stredísk vrcholového športu, mládež z Tatrana prešla do ČH Bratislava a Slávia UK Bratislava a na určitý čas pretekárska činnosť v lodenici ustala.

Jej oživenie znovu začína koncom sedemdesiatych a začiatkom osemdesiatych rokov, kedy sa v Tatrane vytvorila najprv prípravka pod vedením Ota Raisa a neskôr oddiel s trénermi Kadnárom, Hargašom, Stowasserom, Šinákom.

Rozbiehajúcej činnosti výrazne pomohlo zriadenie Tréningového strediska mládeže s profesionálnou trénerkou Janou Beňušovou v roku 1981. Z roka na rok silnejúci oddiel a lepšie výsledky priniesli vrchol v podobe bronzovej medaily v K1 Ivety Fonodovej na ME juniorov v PLR v roku 1983.

Začiatky vodného slalomu v Tatrane sa datujú do roku 1956, kedy asistenti Strojníckej fakulty SVŠT Bratislava Johnny Gurský a Laco Berger prišli s myšlienkou zakúpiť slalomové lode pre výcvik študentov, ktoré by súčasne mohli slúžiť aj ako doplnkový šport pre lyžiarov Slávie SVŠT a samozrejme aj pre záujemcov z radov Tatrana.

Hneď od začiatku sa vytvorila pomerne silná skupina členov Tatana, ktorí túto myšlienku podporovali a realizovali. A výsledky sa ukázali veľmi rýchlo. Už v r. 1957 v kategórii C2 st. dorastenci Čársky s Janošovičom a v kategórii C1 st. dorastenci Milan Čársky získali tituly majstrov Slovenska. V nasledujúcich rokoch Milan Čársky získal viackrát titul majstra Slovenska i medzi seniormi a dostal sa aj do juniorskej reprezentácie.

V rokoch 1959–1960 bola súťaž vo vodnom slalome i súčasťou Hargašovho memoriálu.

Členovia Tatranu však majú zásluhu aj na celkovom rozvoji vodného slalomu na Slovensku. Dušan Benický položil základ Pieninského slalomu a Tóno Daštinský vytvoril na najvyššej slovenskej telovýchovnej inštitúcii podmienky pre rýchly rozvoj vodného slalomu na celom Slovensku.

Správa o Ivanovi Hargašovi

Reportáž v denníku Pravda nazvaná Chuť ríbezlí

Ríbezle. Slnko zakonzervované v bobuľkách.

Moja dvojročná dcéra ríbezle geniálne skomolila jednoduchou zámenou slabík: „Tato, budeme papať zlé ryby?“

Spomenul som si na ňu pri svojom „štarte“ k portrétu Ivana Hargaša a nevdojak išiel aj do súvislostí (prečo nebyť osobný?): bola by tu ona aj s jej bezstarostne roztomilými skomoleninami, bol by som tu ja, boli by sme tu my, keby nepovstali tisícky takých statočných vlastencov, anti-fašistov ako on?

Chuť ríbezlí. Pravá chuť jeho najkrajších rokov! Neodmysliteľná od romanticky dunajských zákutí a ostrovčekov pod Devínom. Akéže pomenovania im vybrali, keď do nich vchádzali cez Komárie rameno?

Jáva, Borneo, Sumatra, Havaj...

A tam hore, tesne pod oblohou, slnkom vysvietené devínske stráne obsypané strapcami ríbezlí. Voňavý kraj.

Každý túži mať svoj vlastný svet romantiky; svoju miniatúrnu zemeguľu, kde mu veľa netreba, a cíti sa nevýslovne šťastný.

Ivan Hargaš, už tretie a posledné dieťa zajatca z pvej svetovej vojny, dieťa z uličiek bratislavského Podhradía, chlapec odchovaný Dunajom. Z Prepoštskej ulice šibol popri Dóme cez Fišplac a už sa ocitol na brehu svojej rieky. Dunaj bol jeho oporným bodom. A kúsok proti prúdu sa už črtajú obrysy Karloveskej zátoky. zadíval sa do jej romantických očí už vtedy, keď na rybárskej „cilke“ s pádlom v ruke ťahal paničky, oddávajúce sa neskôr slastnému plávaniu dolu prúdom. Trasa za korunu. Bol silný, zdravý a – chudobný.

Aj do Bratislavy vyslala svetová hospodárska kráza svoju „vizitu“. Otec-krajčír stratil do jedného všetkých zákazníkov. Každá korunka sa zišla. Po plaveckej sezóne Ivan zasa hopsa do livrejovanej uniformy liftboya v Carltone. Aspoň za stravu a tringelt. Keď zvýšilo trochu času, hybaj sa vyburíť do Petržalky na športoviská. Chcel byť niekde organizovaný a tak sa vybral do robotníckej telocvičnej jednoty, kde mu vystavili žiacky preukaz, ktorý dodnes pripomína jeho žiacke a dorastenecké letá, strávené gymnastikou, atletikou, plávaním. Všetko vo svete športu ho zaujímal, neskôr skúsil i basketbal, volejbal, futbal.

Po absolvovaní mešťianky skončil so školami.

„Niežeby nemal schopnosti,” vraví Michal Hargaš, jeho starší brat. „V chudobnej rodine bolo prepychom, keď sa jedno dieťa poslalo na štúdiá. A keďže som bol o dva roky starší, tak som ho chtiac-nechtiac predstihol. Jemu však nevoňali školy. Nie preto, že sa nechcel vzdelávať, ale preto, že už vtedy s mnohým nesúhlasil.”

Vyučil sa v singerke za jemného mechanika. Tam sa zamestnal, tam sa stretával s robotníkmi, komunistami; tam hľadal mladý človek svoje miesto v živote.

„Ivan mal zlaté ruky,” vraví brat. „Každý nástroj, ktorý chytil, mu v ruke sedel. Hoblík alebo vrtačka. Ľudia si vážili jeho šikovnosť. A nielen to: aj jeho skromnosť a dobroprajnosť. Ľudskú krásu. Nie, nehovorím to iba preto, že o mŕtvych všetko najlepšie. Ivan nebol tuctový chlap.”

V novembri 1938 vydala slovenská vláda nariadenie, ktorým zrušila všetky telovýchovné spolky, aj Ivan ostal bez klubovej príslušnosti. Vtedy si našiel cestu do Klubu slovenských turistov a lyžiarov v Karloveskej zátokke, kde už vtedy bol predsedom profesor Konštantín Čársky. Aj dnes možno ešte 85-ročného nestora našej medicíny i kanoistiky vidieť v jeho obľúbenej lodeničke. Na Ivana si, prirodzene, dobre pamätá.

„Obzvlášť temperamentný vlastenec,” vraví. „Najmä po vypuknutí druhej svetovej vojny mal ne jeden rozpor so sfanatizovanými Nemcami. Ivan patril nielen medzi najlepších pretekárov klubu, ale aj medzi najobľúbenejších, každý člen našej vodáckej party s ním výborne vychádzal”.

Profesor aj dnes s nadšením rozpráva o mladom človeku krásnej povahy.

„Neboli sme nijakí holúbkovia, skôr vypečení vtáci,” povie brat Michal, cítiac, že sa už sypú iba samé chvály. „Ivan síce nikdy nevedel byť zlý, ale bol žartovník a huncút. Vždy súci na nejaké veselé šibalstvo.”

Prvý kajak si spolu s bratom kúpili od chýrneho stolára Ammera za stovku.

„Mama nám sprvoti nevedela odpustiť túto drahú investíciu. Vraj podaromnici vyhadzujeme peniaze,” dodá Michal. „No chápala nás. Poznala, že naša radosť je obrovská. A to ju uspokojilo.”

Prvé splavy. Objavovanie slovenských riek. Dolu Váhom sa spustili najmenej dvadsaťkrát. A pri Margite a Besnej sa nemohli nasýtiť. Splavili ju, vytiahli loď na breh, počkali na rebriniak, ktorým ich dobrá duša vyviezla a znovu dolu. Zopakovali si to aj päť-šesťkrát.

Prvé ozajstné preteky: Trenčín, Piešťany, Liptovský Hrádok. Hargašovci vystriedali kajak za kanoe.

„Kanoe sa nám zdalo romantickejšie,” vysvetľuje Michal.

Bratská dvojica sa neudržala.

„Pohašterili sme sa ako správni bratia,” spomína Michal. „On ma káral že sa na háčiku

nechám fahať, ja ho zase na oplátku, že ako zadák nemá dobrú pádlovaciu techniku.” A tak sa Ivan dal dohromady s Jánom Dinkom. Zopár pretekov povyhrávali. Až kým mu neprišla karta narukovať...

Kde hľadať zárodky hrdosti Ivana Hargaša? Veď ne jeden z jeho rovesníkov z bratislavských uličiek heiloval, podľahol sociálnej demagógii nacistov. Nenávidel ich. A trňom v oku mu bola – vytrčená ako výkladná skriňa fašistov – okupovaná Petržalka. Ivanova Petržalka! Vstup zakázaný na športoviská, kde rád chodieval. Vstup zakázaný na Lido, kam smeroval s tričkom uviazaným na hlave svojím „dunajskorybárskym” štýlom v horúcich dňoch leta.

„Lieber führer, komm vorüber!” volali z ľavého brehu malí náckovia. Nikdy! Takého nechceme! Ivanovi vzkypela krv, ako keď sa ide vybiť ríbezľové víno.

Ej Dunaju, Dunaju...

Bol nešťastný ročník: dvadsiaty tretí. Narukoval do spojovacej poddôstojníckej školy v Novom Meste nad Váhom. Odtiaľ ho prevelili do Trenčína a v lete 1944 nasadili do jednotiek armády klerofašistického slovenského štátu na východné Slovensko, aby vyčistili lesy od partizánov.

Ivan Hargaš sa dostal ďaleko od domova – do Hanušoviec nad Topľou. (Aká osudová náhoda: dnes sa heslá Hargaš Ivan a Hanušovce nad Topľou dostali na tú istú dvojstranu druhého zväzku E – J Encyklopédie Slovenska...)

Z protipartizánskej akcie sa 10. júla 1944 už nevrátil do kasární v Hanušovciach. Potajme prebehol so skupinou kamarátov. Nadviazali spojenie s partizánskou strážou, ktorá ich priviedla ku komandirovi v zemľanke.

„Chceme bojovať s vami,” povedal za všetkých Ivan.

„A prečo ste sa tak rozhodli?”

„Lebo naše miesto, slovenských chlapcov, je tu, pri vás!”

A tak sa z Ivana stal čapajevovec. V Slánskych vrchoch podkurovli fašistickým jednotkám generála von Rintelena, ktorý si nevedel rady. „Bolševickí banditi!” ich privádzali do zúfalstva.

Posledný výstrel vojny sa už túžobne očakával, a o Ivanovi doma ani chýru, ani slychu. Keď ho brali do slovenskej armády, otcovi naznačil, že v nej neostane, že má iné úmysly...

Posledné správy mali doma o ňom ešte z leta 1944. Telegrafický štýl partizána veľa neprezradil. Poslal tri listy.

Tridsiateho júla 1944 vysvetľoval, prečo sa stal partizánom: „Robím to z presvedčenia a myslím, že konám správne.”

Pätnásteho augusta uspokojoval rodinu: „O mňa strach nemajte, som na dobrom mieste, o moc lepšom ako v armáde. Všetko po vojne vám všetko porozprávam.”

Dvadsiateho druhého augusta bol dátumovaný posledný list: „Som zdravý, nič mi nechýba. Po vojne sa zídeme. Mišo nech pozdravuje vodákov.”

Chlap zaľúbený do kanoistiky. Na chuť ríbezlí si spomenul aj v kraji pri Laborci.

Ej, Dunaju, Dunaju!

Či teraz – Ej, Laborcu, Laborcu...

A potom sa odmlčal. Mať zmierala obavami. Prichádzali všelijaké správy. Zaručené i menej zaručené. Až v apríli 1945 im manželka Ludovíta Kukorelliho, Anna, rozpovedala posledný príbeh o Ivanovi...

„Dovidenia v nebi!” zapanbožkoval Ivan tradičným pozdravom mínera. Lúčil sa s Martinom (krycie meno Ludovíta Kukorelliho, voľakedy tiež znamenitého športovca – plavca a pástiar).

„Ivan, zajtra večer, keď sa vrátiš z akcie, budú knedlíky,” zvolala ešte Anna na čierneho Ivana.

„Koľko ľudí potrebuješ na zamínovanie hradskej pri Krivej Olke?” sonduje Martin.

„Podľa toho, koľko mi dáš ekrazitu,” odvetí Ivan, „päťdesiat kilogramov hádam postačí.”

„Presne o tretej musí byť cesta zamínovaná,” prikazuje Martin.

O pol druhej v čase partizánskeho obeda zahrnel výbuch. Poplach v brigáde. O chvíľu zastal pri veliteľovi jazdec so spoteným koňom: „Ivan je mŕtvy.”

Hradskú zamínovali, svedomitý Ivan sa ešte išiel presvedčiť, či je všetko v poriadku, znovu dôkladne zamaskoval nálož, no tá vybuchla. Ako po katapulte z jeľší (oblúbená zábavka vodákov v dunajských zátočinách) vyletelo jeho znetvorené telo do vzduchu.

„Dávame životy za vlasť, za lepšiu budúcnosť tých, čo ostanú,” povedal potichu Martin.

Studený októbrový vietor čeril vodu Laborca.

Ej Dunaju, Dunaju, ej, Laborcu, Laborcu, aká je tam zimná voda na kraju, na koncu... Fricovia nechali mŕtve telá hrdinov mesiace ležať pri hradskej. Na výstrahu. Až neskôr ich občania pochovali. Ivan zahynul 12. októbra 1944, mal dvadsaťjeden rokov a niekoľko týždňov.

Stalo sa tak necelý týždeň nato, čo príslušníci I. československého armádneho zboru prekročili hranice cez Duklianský priesmyk a asi 30 kilometrov severne vo Vyšnom Komárniku vztýčili československú štátnu vlajku a necelé dva týždne predtým, ako s čapajevovci prebili medzi Borovom a Haburou k Sovietskej armáde.

Stalo sa tak vtedy, keď mok z devínskych strání dokvasil v sudoch...

Otec čakal na prvú príležitosť, keď sa obnoví doprava, a vydal sa so starším synom Michalom naprieč Slovenskom, až sa po dobrodružnej ceste dostal do Vyšnej Radvane.

Stopa za strateným synom ich viedla do zemľanky Heleny Bačovčiovej. Keď sa Michal objavil vo dverách vykričla: „Môj Ivan!“ a krdeľ detí nečakal: „Báťuška Ivan, cukrík...”

Zámena bratov, spôsobená ich podobnosťou sa hneď vysvetlila. Helena Bačovčiová spomínala na statočného, obľúbeného partizána Ivana. V tomto kraji bol pojmom. Čapajevovci z odriadu Ščors sa často schádzali v tejto zemľanke: na bandurky, na kus reči, rany si hojiť.

Po mínerovi čapajevovcov Ivanovi Hargašovi ostala ako vizitka partizánska legitimácia. V jej bojovej charakteristike sa vyratúva, že sa pričínil o zničenie 7 železničných mostov, rozbil 11 lokomotív s veľkým počtom vagónov a 28 motorových vozidiel nepriateľa. Každá z akcií bola hrdinským činom. Najmä prepád nemeckej autokolóny nad Šarišským Štiavnikom sa uvádza ako majstrovský kúsok partizánskeho boja.

V spoločnom hrobe partizánov ho otec s bratom ledva našli. Už-už sa vzdávali nádeje, no predsa sa objavila stopa: vreckovka vyšíťá od mamičky...

Ivanov hrob je dnes na bratislavskom cintoríne v Slávičom údolí. Na skok od jeho lodenice, na skok od devínskych strání, kde zem odovzdáva úrodu dužinatých plodov leta. V hrdinskom a statočnom osude partizána z bratislavských uličiek a čarovných dunajských zátočín sa zlieva ako v ríbezli chuť sladká a trpká. Až ústa, srdce zvieria.

Správa súčasného predsedu

Lubomír Kadnár

Dovoľte mi najprv zdvihnúť čašu a pripíť na naše večné zdravie, aby sme si naďalej spokojne a plnými dúškami žili náš zaujímavý a krásny vodácky život.

Náš Vodácky klub Tatran Karlova Ves, ktorý je jednou z kanoistických báhň na Dunaji, práve slávi úctyhodnú šesťdesiatku. V živote človeka je to dôchodkový vek, no v našom vodáckom bytí nádherná tradícia večnej mladosti.

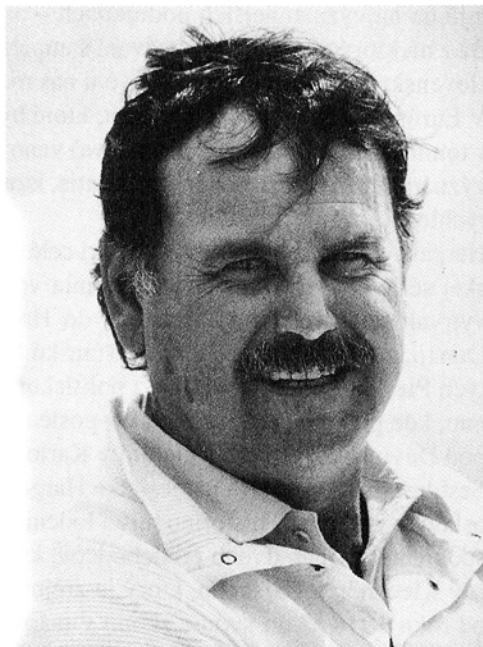
Karloveský Tatran – to bol a je v našom kanoistickom svete vždy pojem. Žijeme tu šesť desaťročí ako jedna rodina (hoci nie vždy idylická, čo patrí takisto k životu...), ale napospol šťastná, radostná a družná. Pomaly sme už natoľko pospletaní, že sme mnohí aj fakticky v úzkom príbuzenskom vzťahu.

Viacerí z nás si život bez pobytu na tomto cípe obľúbenej bratislavskej zátočky ani nevieme celkom dobre predstaviť. Aj keď tam nie sme fyzicky, sme tam vždy aspoň duchom, sme tam skrze báječné spomienky na svoje pretekárske plodné roky, na romantické splavy, spoločné príbehy i lásky.

Žije tu spolu viacero generácií – hádam päť či šesť – ktoré si v lodenici našli svoj priestor, svoj kút. Každý z nás by mohol spísať svoje verné vyznanie o svojom vzťahu k tejto lodenici a boli by to desiatky vysoko emotívnych myšlienok.

Za najšťastnejší okamih považujem, že táto lodenica je vždy plná života, že v nej človek vždy stretne dobrých, žiživých ľudí.

Neuzavierame sa však iba do seba. Naše medzinárodné aktivity sa v posledných desaťročiach sústredili a koncentrovali na dve významné podujatia, ktoré sú dobre zapísané v medzinárodných kalendároch. Jednak na tradičný jesenný vodácky maratón – Memoriál Ivana Hargaša, ktorý takisto oslavuje svoju krásnu päťdesiatku, jed-

nak na májovú medzinárodnú juniorskú regatu. Bratislava je vo svetovej vodáckej rodine veľmi dobre známa týmto milým a obľúbeným mládežníckym podujatím, ktoré sa usporadúva na dráhe bratislavského letoviska Zlaté piesky. Viacerí z talentovaných vodákov, ktorí u nás žali prvé úspechy, patria v súčasnosti k najlepším na svete, štartujú na najvýznamnejších podujatiach – olympijských hrách a majstrovstvách sveta. Ba z niektorých sa stali aj uznávaní šampióni. Prírodzene, i viacerí z našich súčasných slovenských reprezentantov práve u nás rozbiehali svoju sympatickú kariéru.

V Európe je iba málo takých regát, ktoré by sa takto systematicky (vari najvytrvalejší v tomto úsilí je Bochum a Bratislava) venovali vodáckym talentom. Je to súčasné najvýznamnejšie medzinárodné podujatie, ktoré v súčasnosti usporadúva Slovenský zväz rýchlostnej kanoistiky.

Hargašov memoriál precestoval vari celé Slovensko, no dostal sa ako súčasť maratónskej série Grand prix i do povedomia vodáckeho sveta. Najprv sa organizoval ako vytrvalostné preteky z Bratislavy do Hrušova, potom sa chvíľku motal po Malom Dunaji, zavítal dokonca aj na piešťanskú Sĺňavu, zastavil sa aj na bratislavských Zlatých Pieskoch, aby napokon po politickom prevrate, keď sa otvorili hranice, zakotvil tam, kde pôvodne začínal. A tak v posledných rokoch sa usporadúva na rieke Morave pod Devínskym bralom s cieľom v Karloveskej zátoke.

Šesťdesiatka lodenice a päťdesiatka Hargašovho memoriálu – to sú vlastne dve krásne oslavy v jednom. S históriou našej lodenice je spätých viacero osobností. Rád by som spomenul svojich dvoch predchodcov, ktorí viedli lodenicu od roku 1935 – profesor Klecandu a Čárskeho, ktorý je zrejme rekordérom, veď viedol náš vodácky klub od roku 1938 až do svojho skonu v máji roku 1987! Rád by som vzdal hold pánovi Alojzovi Raškovi, ktorý rozprúdil túto našu stavbu, rád by som vzdal hold Ivanovi Hargašovi, ktorý položil svoj mladý život v Povstaní. V našej lodenici vyrastali takí majstri pádla ako Jan Matocha, Ladislav Čepčiansky, dovoľte seba zaradiť ako pokračovateľa ich tradície, ďalej môjho syna Juraja. Na svoju šancu čakajú ďalšie mladé talenty ako Eva Hochschornerová, Jana Petránová, Peter Straka.

Dovoľte mi poďakovať takým obetavým členom ako boli a sú Tóno Daštinský, Evička Matejková, Ivan Hargaš, Gabika Hochschornerová, Igor Petro.

Vďaka všetkým, ktorí priložili ruku, aby sa naša šesťdesiatročná lodenica večne cítila ako mladica a my v nej takisto.

Aj keď mnohé generácie mali právo na tento pocit, nuž dovoľte poznamenať, že posledné desaťročie patrí v našej lodenici medzi najplodnejšie.

Zásluhou trénerok Gabiky Hochschornerovej, Jany Beňušovej a Helenky Čárskej sa Tatran stal jedným z najúspešnejších klubov v slovenskej kanoistike, ktorý dokonca v roku 1994 získal slovenský primát. Svedectvom nie sú iba pravidelné úspechy

v mládežníckych kategóriách, ale aj v seniorských. Po Čepčianskom priviezol do lodenice druhú medailu z majstrovstiev sveta Juraj Kadnár, ktorý s statočne držal na parížskych majstrovstvách sveta roku 1991 v dvojkejaku s Piešťancom Robertom Erbanom na 10 000 m a dopádal si po bronzovú medailu. O rok neskôr sme pripravili skvelý štvorkajak – Turza, Kadnár, Szabó, Erban, ktorého len stotiny delili na barcelonskej olympiáde od medaily, nešťastne skončil štvrtý. Juraj Kadnár štartoval ešte aj na ďalších svetových šampionátoch – v Kodani (1993), v Ciudad de México (1994) a Duisburgu (1995). V roku osláv sa k nemu pridala aj Eva Hochschornerová, ktorá najprv v Japonsku skončila na juniorských majstrovstvách sveta v kajaku na peknom šiestom mieste a potom sa nominovala aj na seniorské MS. A keďže v nominácii sa objavila aj Jana Petránová (mimoходом v roku 1994 víťazka na juniorskom Svetovom pohári v K2 a Miss športu), medzi 16 pretekármi bola hneď trojica z Tatranu!

Aj na funkcionárskom poli sa Tatranu mimoriadne darí – Ivan Hargaš sa v roku 1994 stal šéfom Slovenského združenia telesnej kultúry a ja predsedom Slovenského zväzu rýchlostnej kanostiky a podpredsedom Slovenského olympijského výboru.

Zásluhou záhradkárskej záľuby Igora Petra alias Trička prekvitá i lodeničná kvetena i zeleň. V zime sa vajdovým pričinením (Janko Dinka) vedie pravidelný saunový život (bez potiaceho piatku si mnohí nevedia predstaviť týždeň). V rokoch 1992–93 sa zasypal bazén a na jeho troskách sa vybuďovalo moderné asfaltové basketbalové ihrisko, kde dlho do noci duní statná lopta...

Tí skôr narodení pravidelne navštevujú rekonštruovaný (1994) Senior Club. Zaslúžilé mamičky sa zasa dobre cítia vo svojom Hexen Clube, ktorý funguje od roku 1979. Intenzívna je činnosť v posilovni, ktorá má dátum narodenia rok 1991. Lodeničným centrom sa stal Foci Club, kde je najintenzívnejší život v stredu a sobotu, kedy sú oficiálne hracie dni – bez ohľadu na počasie i výšku zrážok. Najčastejšie sa dvere otvárajú na chladničke, ktorú má pod palcom Fero Števko a kde v časoch, keď sa píšú tieto riadky, stála čerstvo zdražená dvanásťka bratislavského Steinu 11 slovenských korún... (aby sme si o niekoľko rokov povedali, kdeže sú tie časy, keď Ferovo pivo stálo iba 11 Sk!). Inak lodenicu zachvátila bicyklománia. Občas majú zaparkované dvojkoľesové tátoše prevahu aj nad loďami. Najusilovnejším mužom je Jožko Stowasser, ktorý si pomaly svojimi šikovnými rukami získava v zátoke takú povest, akú mali voľakedy Lipták či Púpka. Aj pod vysokou sieťou najmä zásluhou Brigity Mičušíkovej, Evičky Matejkovej, Igora Petru sa vedú veľké súboje vo volejbalovom debľíku. Pravidelné futbalové turnaje, kozacinové turnaje, augustový splav dolu Dunajom, po maďarských ramedách či najnovšie na čarovný ostrov pod prístavom v Kližskej Nemej.

Takúto stručnú správu sme zanechali roku 1995, aby neskoršie generácie poznali, ako sme žili v našej lodenici, ktorá na rozdiel od nás je – večná.

Správa o založení lodenice

Adolf Bažant, zakladajúci člen

Kanoistika sa v prvom desaťročí I. republiky prakticky nepestovala. Sem-tam bolo na Dunaji vidieť rybársku bárku a vojenské ženistické člny. Prvé kajaky sa objavili až koncom dvadsiatych rokov. Na pravom brehu Dunaja – pod mostom – vznikla prvá vodácka búda, kde sa schádzali prví vodácki nadšenci (neskôr sa spojili na Dunajčiku).

Až začiatkom tridsiatych rokov sme objavili snahy o založenie klubu vodákov a o postavenie lodenice. Tak vznikol v rokoch 1932–1933 prvý vodácky oddiel Kajak klub Bratislava. Tí aj postavili prvú lodenicu v Bratislave na ľavom brehu Dunaja pri zátoke v Karlovej Vsi. Členstvo tvorili väčšinou bratislavskí Nemci – ale v klube bolo aj niekoľko Slovákov (Raška, Neuman, Draxler). Títo túžili po vlastnej lodenici.

Do myšlienky založenia slovenského oddielu sa zahryzol najviac Alojz Raška – vrchný čašník v kaviarni Metropol. Pre stavbu vyhlíadal v susedstve KKB pozemok, ktorý bol bližšie k Dunaju a pre lodenicu mal aj lepšiu polohu. Sondoval neúnavne pôdu na Univerzite Komenského a pre túto myšlienku získal niekoľko funkcionárov UK (profesora Klecandu a ďalších). Bol aj neúnavným propagátorom vodáctva, najmä medzi návštevníkmi kaviarne. Hľadal tu aj funkcionárov, ktorí by mu v realizovaní jeho myšlienky pomohli. Nadviazal spojenie s KČST a hľadal spojenie pre založenie klubu. Zo začiatku KSČT nemal veľký záujem, lebo sa mu zdalo ako trieštenie síl a finančná príťaž. Vtedy mali dosť starostí so stavbami chát a nechceli sa zťažovať ďalšou stavbou.

Ale Raška a jeho spolupracovníci boli neúnavní. Architekt Mikulík vypracoval projekty – pražské ústredie KČST prisľúbilo finančnú pomoc. Rozhodnutie padlo na členskej schôdzi bratislavskej odbočky KČST v novembri 1933; stavba lodenice a založenie vodáckeho oddielu pri KČST bolo členstvom schválené. A teraz nastali pre ustanovený výbor ťažké časy – veď celé bremeno stavby ležalo na nich, na nadšencoch a obetavých funkcionároch.

Zháňali sa finančné prostriedky, bolo treba veľa zbieracích hárkov, intervencií po úradoch, predávali sa tehličky po 1 Kčs. Do akcie sa zapojilo mnoho členov KČST, usporadúvali sa prednášky a rôzne zábavy a ich výnos išiel na stavbu lodenice. Boli to pomerne malé sumy, ale každá koruna bola dobrá. Subvencie vtedy neboli – spoliehalo sa na dobročinnosť.

Po dlhých prípravách koncom roku 1933 sa mohlo pristúpiť k realizácii stavby lodenice. Základy sa vykopali a vybetónovali za pomoci vojakov – ženistov, ktorí mali svoje baráky na mieste dnešného detského bazénu. Vojaci pomohli aj pri úprave terénu, ale podstatnú časť prác odvedli členovia.

Koncom jesene 1934 bola stavba zhruba hotová, takže dala sa už používať. Prvé kajaky sa presťahovali zo susednej lodenice. Prihlasovali sa však už ďalší záujemci a počet členstva rástol. 24. augusta 1935 bola lodenica slávnostne otvorená.

Prvý výbor Vodákov KČST - odbor Bratislava mal toto zloženie:

predseda:	univerzitný prof. dr. Klecanda
podpredseda:	Václav Houda
kapitán:	Alojz Raška
pokladník:	Vladimír Mayer
jednatel:	Lorant Draxler
zapisovateľ:	Šturc
členovia výboru:	Dvořák, Kožušníček, Pacák.

Celkový náklad na stavbu lodenice bol 101 941,25 Kčs. Strážny domček stál 24 846,– Kčs.

Spočiatku bola lodenica obsadená len sčasti loďami. Kajaky boli vtedy rôzne – s plochým dnom aj s kýlom. Vyrábali ich vtedy stolár Ammer. Dielňu, v ktorej pracoval už jeho otec, mal pod hrádzou terajšej Viedenskej cesty pri Pečni. Dvojsedadlový kajak s dvoma pádlami stál v tom čase 700,– Kčs, čo bol značný obnos. Lode boli zásadne súkromným vlastníctvom – klub nevlastnil lode.

Členské príspevky boli dosť vysoké: platil sa poplatok za členstvo v KČST 60,– Kčs a poplatok oddielu 350,– Kčs ročne. Aj napriek tomu však záujemcov bolo stále viac a kapacita lodenice sa naplnila.

Žilo sa družným spoločenským životom. Pestovalo sa najmä turistické vodáctvo. Denne sme sa plavili ramenom až pod Devín. V sobotu a nedeľu sa konali výlety smerom dolu do Rajky, Béšu, Štúrova, ale najčastejšie na ostrov Kormoránov. To bola skutočne oáza na Dunaji a vodácky raj, ktorý by som aj dnes doprial mladej generácii. Proti prúdu nás zase cesty viedli až do Dinburgu, ale najčastejšie do Devínskej Novej Vsi a na Devínske jazero. Spomínam aj na prvé preteky v roku 1936, ktoré mali trať z Hochštetna do Bratislavy. Zúčastnili sa na nich mnohí pretekári z Prahy a Brna (Dřevo – neskorší výrobca a dodávateľ lodí do nášho oddielu).

Pozemok lodenice nebol v prvých rokoch oplotený a spočiatku ani strážený. Bol obo-

hnaný živým plotom a v susedstve boli lúky a stromy, najmä krásne topoly. Zveľadovali sme si svoj objekt, sadili okrasné kríky, postavili volejbalové ihrisko.

Chcel by som sa zastaviť v spomienkach aj pri prvom správcovi lodenice – terajšom dozorcovi. Bol to J. Nikl – vyslúžilý námorník býv. rakúsko-uhorskej monarchie. Býval dlhé roky v Pulji a jeho manželka bola znamenitá kuchárka. Dobre vedela pripravovať ryby a rôzne šaláty. Vtedy väčšinou slobodní – boli sme ich vďačnými zákazníkmi.

Lodenica mohutnela, jej členstvo patrilo vždy medzi vyspelých vodákov. Vystupovaním i výsledkami. Mladí, ktorí prichádzali k nám, našli na vode uplatnenie aj v súťažení – založili sme skupinu pretekárov. Všetci sme však boli jedna rodina, ktorej najväčšou láskou bola lodenica a vodácky život so všetkými krásami a čarom. Bol to zdroj osvieženia a zdravia.

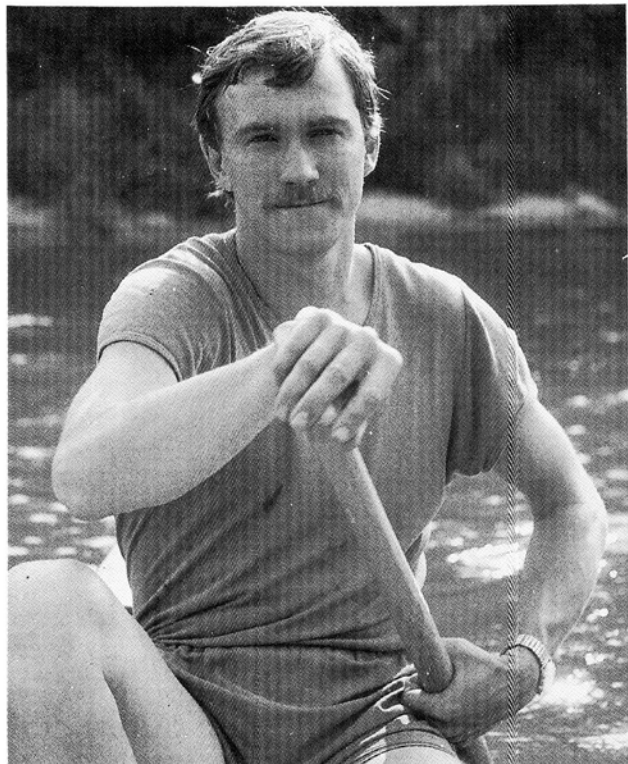

*Lovec medailí, zveri a srdc...
(Ladislav Čepčiansky,
strieborný medailista z MS 1958).*

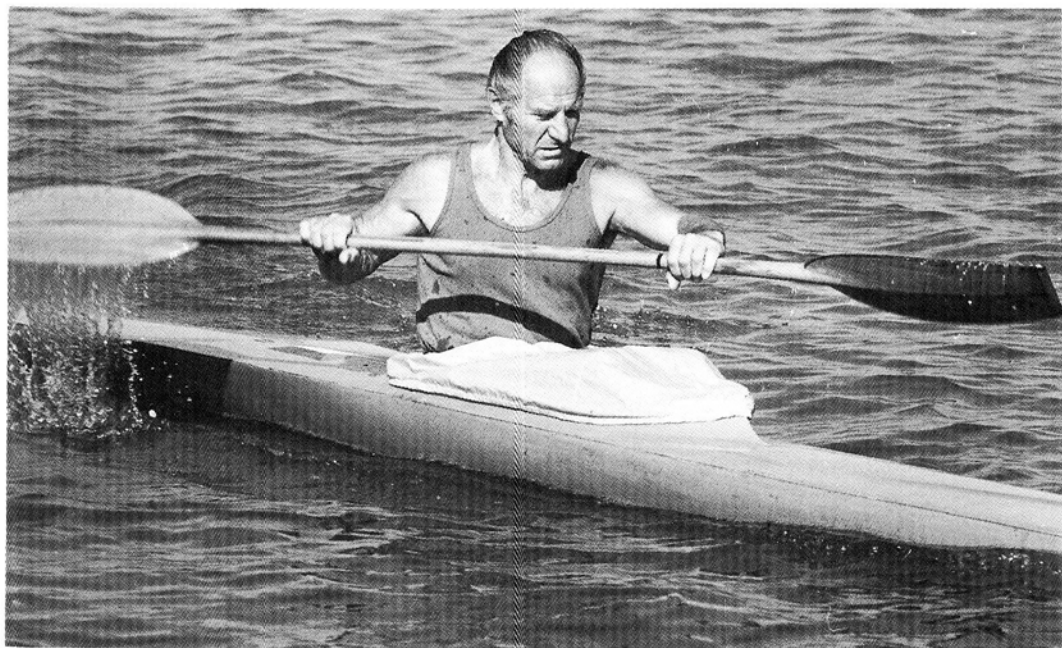
Naša lodenica.

*Juvaj Hargáš
– smělý pohľad a šikovné ruky.*

*Večný junior – Jan Matocha
(ročník 1923).*

»Vodáci« Klubu československých turistov v Bratislave

dovoľujú si Vás pozvať na intimnú

slávnosť otvorenia lodenice a klubovne

na pozemku univerzity Komenského
na Lafranconi, ktorá sa bude konať
v sobotu 24. augusta 1935 o 16. hod.

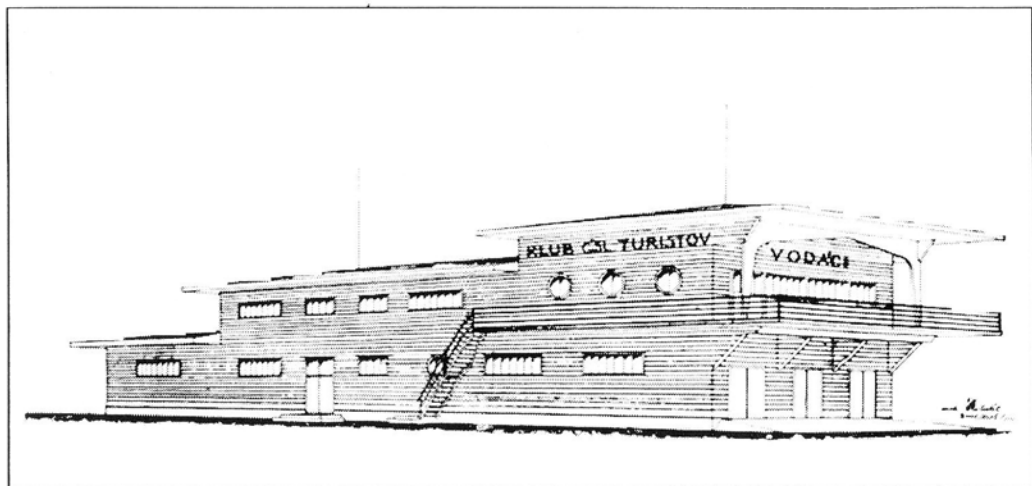
(Predposledná zastávka elektrickej dráhy C.)

L. Draxler m. p.
jednatel

Dr. Vladimír Klecanda m. p.
predseda

Alojz Raška m. p.
kapitán

Pozvánka na otvorenie lodenice (24. 8. 1935).

Prvá maketa Iodenice (2. 4. 1935).

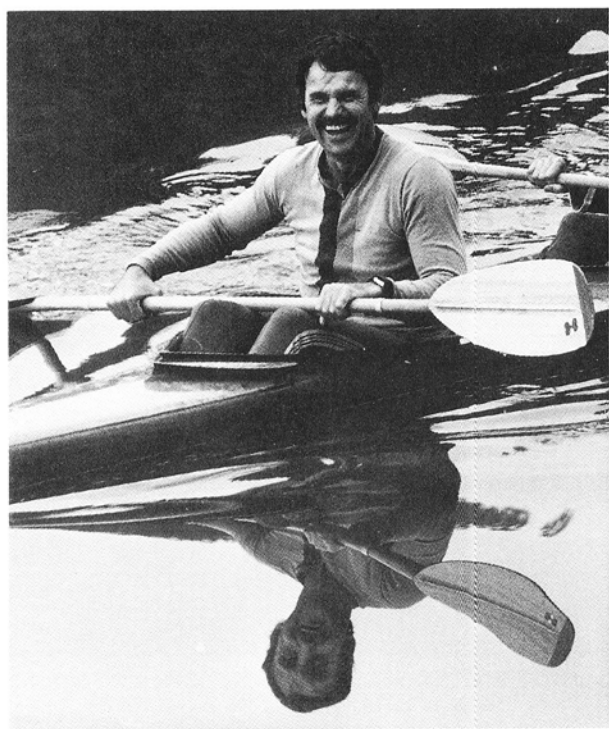
*Profesor Vladimír Klecanda
– prvý predseda klubu (1935–1938).*

Profesor Konštantín Čársky pri dekorovaní víťazov Hargašovho memoriálu.

Iveta Fonodová, bronzová medailistka z ME.

*Aj šéf to kedysi ovládal – a s úsmerom
(Lubomír Kadnár, účastník OH, MS a ME
1961–1972, 21-násobný majster republiky).*

Partizánska legitimácia Ivana Hrgaša, na ktorého počesť organizujeme od roku 1946 memoriál.

Busta Ivana Hargaša a opustené kanoe...

Eva Hochschornerová – naša nádej do budúcnosti.

Juraj Kadnár – najúspešnejší člen lodenice.

SLOVASFALT

HT HYDROTECHNOLÓGIA
BRATISLAVA s.r.o.

**HOMOLA
TEAM**

Allianz

**ŠTÁTNY FOND
TELESNEJ KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

MKM SPOL. S R.O.
PLAVECKÝ MIKULÁŠ

